

[Knud Jespersen.]

på en måde, som vi også har peget på fra denne talerstol. Jeg erindrer her om de aftaler, der er indgået om leverancer af naturgas, hvad enten det er fra Sovjetunionen eller andre lande, jeg erindrer om de aftaler, der er indgået om at indkøbe benzin, at indkøbe kul, at opbygge fælles atomværker til elektricitetsforsyning eller at indgå i et fælles elektricitetssystem.

Det er med nogen forbavselse, jeg konstaterer, at Danmarks regering noterer, at vi ikke kan gå ind i en fælles energiforsyning elmæssigt mellem Polen og Danmark, fordi det kræver for megen kabelanvendelse. Vi forstår ikke, at der skulle være længere til Polen for at få elektriciteten, end der er til de arabiske områder for at sikre sig olie og benzin, og jeg vil da også bede handelsministeren om at gøre nogle bemærkninger herom. For denne investering vil betyde, at vi med et meget rimeligt udgiftsniveau kan sikre os anvendelse af polsk elektricitet.

Da vi tidligere diskuterede energiproblemerne, pegede vi meget stærkt på, at alle naturlige alternative energiforsyninger skulle anvendes, herunder ikke alene naturgas, men også kullene og indgang i et fælles energisystem eller et fælles elnet.

Men som sagt var man ikke interesseret i at anvende vore løsninger, og nu befinder vi os altså i en situation, hvor betalingsbalancunderskuddet vokser, hvor energiproblemerne simpelt hen kræver, at vi gør os mindre sårbare, og hvor vi samtidig må notere, at vi har tilladt, at de 7 søstre har fremkaldt et underskud for u-landene, der er dobbelt så stort som det, den samlede verden yder til disse nye stater.

Danmarks energipolitik må også indbefatte, at vi ikke laver sådanne ubegavede ting som at forære olien, der findes i Nordsøsoklen, til A. P. Møller, der igen har foræret den videre til de syv søstre. Samtidig har vi givet statsgarantier på 450 mill. kr. til de 7 søstre, som vi kommer til at låne af. Det er forståeligt, at sådanne ting skal skabe kaos. Vi har ingen planlægning, der er ingen ideer, der er ingen visioner og horisont fra folketingets side, vi lader bare stå til og går ud fra, at alt dette, der gavner Standard Oil, sikkert også vil gavne Danmark.

På den baggrund er vi naturligvis interesseret i, at vi fik denne debat og fik den nu,

fordi den giver muligheder for, at vi kommer til at diskutere nye træk og til at tænke på en ny måde, hvad angår selve energiforsyningen.

For videre at gøre et par bemærkninger om den hovedlinje, der er i redegørelsen, så må jeg sige, at den savner selvfølgelig samfundsmæssige perspektiver. Redegørelsen indeholder ganske vist noget om offentlighedens kontrol, men ikke i tilstrækkelig grad, og den savner også anvisning af den billige energi, som man måtte kunne skaffe. På den baggrund vil jeg foreslå, at regeringen undersøger alle muligheder for indkøb af energi, uanset om det er i eller uden for fællesmarkedet. I fællesmarkedsregie er det jo ikke lykkedes os at sikre os noget særligt, mens de større fællesmarkedslande har sikret sig i den socialistiske verden til lave og til faste priser.

Når der samtidig i redegørelsen, hvor man ikke har peget på de nye muligheder, er nogle bemærkninger om, at i 1960erne havde vi relativt billige olieforstyringer, så må det jo ikke misforstås. Jeg vil gerne gøre opmærksom på en lille bitte kendsgerning af stor betydning: i 1966 fandtes der i Danmark 8.300 benzinsalgssteder, dvs. en benzinstation for hver 6. kilometer. Det betyder naturligvis, at oliemonopolerne har udnyttet denne situation, hvor de har kunnet sælge meget og ingenting skullet betale i skat, og hvor de har kunnet drive os fra det ene energistandpunkt til det andet.

Hvad der må gøres nu, ja, det er simpelt hen, at vi slår ind på en energipolitik med perspektiv i, en plan, der også indbefatter anvendelse af naturgas, anvendelse af kul, anvendelse af A-værker til elektricitetsforsyning, anvendelse af Grønlands naturressourcer, men dog sådan, at det bliver det grønlandske folks egen rettinghed, at det er dem, der skal bestemme, og dem, der skal forvalte disse naturrigdomme. Vi bliver nødsaget til at bryde monopolernes magt totalt over energiforsyningen, sådan at den tilførsel, der må ske til samfundssystemet er underkastet offentlighedens kontrol og under ansvar over for dette folketing, sådan at det er folketinget, der bestemmer.

Min konklusion på den kommunistiske gruppes vegne er, at i en rigtig energipolitik er indbefattet en rigtig miljøpolitik, hvor